Elza Callo

A haldoklás spirituális útja

Egy unoka naplója

A haldoklás spirituális útja

Egy unoka naplója

Elza Callo

2013

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Ezt a könyvet a rákban meghalt nagymamám emlékére írtam, mert ezzel szeretnék neki emléket állítani. Köszönöm neki, hogy életében sokat támogatott, és mindig segített, és köszönöm azt is, hogy haldoklásában is mellette lehettem. Köszönöm még akkor is, ha nem volt minden napunk felhőtlen…

Bevezetés

Számomra a születés és a halál is egy örömünnep, mert a lélek mozgása mutatkozik meg. Azonban mindkettő másként öröm, és mindkettőt másként is éljük meg. Megszületik egy új test, amely egy lelket hordoz magában, aztán egyszer ez a lélek eltávozik, továbbáll, és itt hagyja bábját, levetett maszkját. Szinte lehetetlen, hogy csupán a test, a szervek azok, amelyek az életet alkotják. És ez számomra mindig is elfogadhatatlan volt, egyszerűen logikátlan, hogy valami létezett, és tovább ne létezzék. Elképzelhetetlennek tartom, hogy valamilyen formában ne élne tovább az élő, a valaha létezett. Habár a születés, a szülés legtöbbször nagy izgalmakat vált ki, mégis a létbe való megérkezés, nem olyan félelmetes, bármennyi szorongás is kíséri, mint az eltávozás. Talán azért sem olyan félelmetes, mivel a születést legtöbbször kívülről érzékeljük, a másik megszületését látjuk, de valójában nem tudjuk, hogy mit érezhet az újszülött, amikor a világunkba csöppen. A saját születésünkre, pedig nem emlékezünk. A haldoklás és a halál, úgy

tűnik, hogy egy nehezebb feladat. Hová tűnik el a személy? Miért lesz belőle egy élettelen báb? Rejtély. A haldoklás és a halál nem más, mint egy spirituális út. Akár vallásosak vagyunk, akár nem, a lelkünk mélyén nem fogadjuk el a halál tényét. A különböző vallások különféle utat mutatnak nekünk, de vajon nem minden út egy irányba visz? Vajon nem ugyanaz a lélek van mindenkiben? Cseppek, akik majd visszatérnek a tengerbe, miután eljött az idejük. Mert mindenkinek eljön az ideje, eljön az órája, de nem tudjuk, hogy mikor. „A halál ellen nincs orvosság” – mondta mindig a nagymamám –, „és amikor jön az óra, menni kell!” Menni kell, de hová? Tudjuk vagy nem? Egy biztos, hogy nem a semmibe. A semmiből nem lesz semmi, csak a valamiből, és a valamiből sem lehet semmi. Az energia nem vész el csak átalakul. Lehet, hogy valaki úgy gondolja, hogy a halál, csak egy egyszerű biológia folyamat, hogy a szervek megszűnnek dolgozni, de mi a helyzet, azokkal, akiknek a szerveit mozgatják, és még sincs jelen, mint egy élő halott, mondják rá. Az izomzat az, amely mozgatja a tüdőt? Vagy a lélek? Amikor a lélek eltávozik, miért nem mozog a tüdő, hisz az izomzat ép. Most biztosan rengeteg orvos állna elém, hogy elmondja, mi is a halál biológiai magyarázata. Nem is akarok velük szembeszállni, én csak kérdéseket teszek fel, mert én szeretném megérteni, hogy ténylegesen mi is a halál, és mi az élet. Számomra mi is az élet? Szerintem a mi életünk a földi énünk, az ego, a testünk és az isteni lelkünk harca, és a szabad akarat megnyilvánulása. A halálunk, pedig nem más, mint az isteni lelkünk diadala, és a valódi élet. Amikor meghalunk, hazamegyünk.

Ahogy írtam ezt a könyvet, és gondolkodtam a halálon és az élet nagy kérdésein, egyszer csak az ötlött fel bennem, hogy Jézus, aki egy nagy tanító volt a történelemben, egy örömhírt hozott nekünk akkor ott 2000 évvel ezelőtt. És ez az egyszerű üzenet nem más, mint, hogy nincs halál, csak örök élet. És, aki eltávozik, az nem hal meg, mert nem halhat meg, ezért úgy hiszem, hogy az én nagymamám sem halt meg, hanem most is él, de ha így jobban

érthető, még most is létezik. Amíg Mama beteg volt nagyon közel kerültem a halál kérdéséhez, és úgy látom, hogy a halál egy valódi misztérium. Sokan leírtak már érdekesebbnél érdekesebb, és csodálatosabb gondolatokat, de személyesen átélni az más. Amikor Mama hozzánk költözött, még nem tudtam, hogy egy hosszú búcsú kezdete lesz, még nem tudtam, hogy meghalni jön, még azt hittem, hogy meggyógyul a teste és a lelke. És mai napig is úgy gondolom, hogy most is itt lehetne közöttünk, ha lelke bírta volna még a terheket, de oly sok minden rárakódott a 82 év alatt, amit feldolgozni nem tudott, hogy belefáradt az életbe, belefáradt az ittlétbe. Nehéz volt elmennie, de menni kellett, mert eljött az idő a távozásra.